

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberéé”

XIX. (LIX.) ÉVF. 12. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. MÁRCIUS 23.

„Hogy sorsunk emberibb legyen”

(Körlevél a gyülekezeteknek)

Kedves Testvérek!

„Adjátok meg azért mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, az adót; akinek a vámmal, a vámot; akinek a félelemmel, a félelmet; akinek a tisztességgel, a tisztességet.” Rm 13:7.

Az ország egész népe ezekben a hetekben és hónapokban egy emberként emlékezik hazánk felszabadulására. Emlékezzünk a három évtizeddel ezelőtti történet eseményre, idézzük a múltat és meg hatottan gondoljunk azokra, akik életüket áldozták a fasizmus ellen vívott harcban egy igazságtalan, egy embertelen rendszer megdöntéséért. E győzelem, amelyért milliók áldozták életüket, felszabadította hazánkat és megnyitotta az utat egy társadalmilag igazságos élet számára. Egyben tisztelettel viseltünk kormányunk, népünk vezetői iránt, akikért imádkozunk, hogy vezetésük mellett emelkedjék hazánk jóléte, és továbbra is békességben élhessünk. Hálások vagyunk nemcsak a gazdasági, kulturális eredményekért, hanem azért a vitathatatlan tényért, hogy gyülekezeteink nyitva állnak, és híveink meggyőződésük szerint élhetik hitbeli életüket.

Ismerjük közösségeinket, ismerjük gyülekezeteink tagságát és jól tudjuk, hogy a hitben való megbizonyosodásuk

testvéri köszönettel:
Laczkovszki János s. k.
egyházelnök

mellett e társadalomban, a mindennapi életben megtalálták helyüket és őszintén töreksenek arra, hogy teljes becsületességgel, képességeik szerint tegyék szebbé a maguk életét és szolgálják az ország építését, a köz javát. Meg vagyunk győződve arról is, hogy gyülekezeteink tagjai már eddig is őszinte szívvel vettek részt a munkahelyükön vagy a társadalmi szervek által rendezett emlékalkalmakon, amelyeken a 30 év alatt végbement nagy változásokat, az azóta elért eredményeket veszik számba.

Most mégis arra kérjük és biztatjuk az egyházunk tagságát, hogy közösségleg is keressenek és találjanak alkalmat, hogy hazánk felszabadulásáról megemlékezzenek. Illő dolog, hogy istentisztelet keretében történjék ez a visszatekintés, felismerve Isten tetteit a történelem változásaiban, de ugyanakkor meglátva azt is, hogy ezért százezrek és milliók életüket áldozták, hogy sorsunk emberibb legyen, hogy életünkben egyre teljesebb mértékben megvalósulhasson Isten béke-akarata, amely túl az Isten és az ember között szerzett békességen, békét akar szerezni és biztosítani a népek, az emberek között.

Isten gazdag áldását kívánjuk a gyülekezet valamennyi tagjára; imádkozva értetek, maradunk

Palotay Sándor s. k.
Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa
elnöke

Virágvasárnapi tanítás

Az Ószövetség népe akár hazájában élt, akár diaszpórában (szétzórtságban) az akkor ismert világon), úgy tekintett Jeruzsálemre, mint Isten városára, ahová eljön a Messiás Király, s ezzel a dicsőség városává teszi azt. Nevének második tagja: „sálem” — azt jelenti, hogy üdvösség, béke. Hajdan az innen jövő Melkisédek a maga papi és királyi tisztségében Jézus Krisztusra utal, a Béke Királyára és az isteni ígéretek beteljesítő Főpapra.

Valamikor — a bűneset előtt — az ember szíve Jeruzsálem volt, az üdvösség és békesség Istenének lakhelye, s környezetére is kiáradt ez a békesség, Paradicsomná téve azt... A bűneset után az ember szíve Istentől elfordult, saját bálványait imádó pogány vágyak jebuzusai látkák. Meghódítani, Isten számára visszahódítani csak az Isten dicsőségét kereső és munkáló király tudja. Bárcsak adna az Úr ma is sok ilyen szíve szerint való szolgát, mint amilyen Dávid volt, aki Isten kezében megtisztított eszköz arra, hogy visszahódítsa a szíveket, a sok-sok főhelyet Isten számára, hogy Jeruzsálemmé, a béke és szeretet otthonává tegye, Isten városává, lakhelyévé! Hiszen Jeruzsálem a templom városa is egyben, s Isten ókori népének szemében a templom az Isten lakhelye volt.

Az Úr Jézus tulajdonképpen a saját városába vonult be, mert így minősítette Jeruzsálemet: a nagy király városa (Mt 5:35). A nagy Király pedig nem más, mint a Messiás-király, azaz maga az Úr Jézus.

Hatalmas tömeg gyűlt össze Jeruzsálemben a legkülönbözőbb helyekről, a nagy páska-ünnepre. S ha nem is tartósan, és nem is egyetemesen, de a tömeg egy része megérte, hogy a várva várt Messiás-király Jézusban megjelent, hiszen ő volt az, aki hatalommal tanított, s tanításának isteni voltát a legkülönbözőbb csodákkal igazolta.

A zsidó nép ugyan közvetlenül a mennyből várta ezt a nagy királyt, mivel azonban ennek nem lehetett szemtanúja, most megelégszik „pótlásként” a dicsőséges bevonulással. Ezt tulajdonképpen nem a külső pompa teszi dicsőségesé, hanem az emberek hódolata és hozsánnája. De ugyanakkor ebben a nagy ünneplésben van egy bizonyos titkos erő-

szak: Isten, adj valami jelet arról, hogy ez a Lázárt feltámasztó Jézus valóban a menny dicső Királya! Mert egy nagy, valami összefoglaló csodát várnak, azaz akarnak kiderőszakolni. S amiért ez végső fokon itt elmarad (mert a Jónás jelének ideje még nem jött el!), — következik virágvasárnapra nagypéntek. És ha Isten valahányszor nem az emberi elvárások szerint cselekszik, mindig nagypéntek vár az ő ügyére...

A tömeg és a tanítványok azt hitték, hogy az Isten országának, Messiás-királyságának teljessége azonnal megjelenik. Erre az időbeli tévedésre akart rámutatni az Úr Jézus, amikor éppen most, virágvasárnap, a fővárosba való beérkezés előtt mondja el a királyi ember példázatát (Lk 19:11—27). Hiszen ebben saját magáról beszél, hogy eljött országot szerezni. Mivel minden általa teremtetett, ezen jogánál fogva Úr, de a bűn miatt a világ elpártolt tőle. S ő azért jött a földre, hogy ezt a tőle elpártolt, sőt vele szembe forduló világot visszaszerezze (Lk 19:10). Jeruzsálembe is ezért jön, hiszen a város közelében fogják keresztre feszíteni, mely az ő speciális felemeltetése, ahonnan „mindeneket magához vonz”, vagyis ahonnan uralkodni fog. Az Olajfák hegye is itt van, ahonnan majd felmegy minden egeknél feljebb, hogy a világmindenséget betöltse (Ef 4:10). Virágvasárnap tehát előlege a nagy mennyi bevonulásnak, utalás a mennyi Jeruzsálembe való bevonulásra.

Virágvasárnap messiási földre megy a királyi Ember. Megy a pokolra, megy a mennybe, majd elmegy a damaskuszi útra, s mindenüvé. Nekünk pedig, ha országába hívó szavát meghallottuk, kincset ad át, hogy keressük meg vele. Királysága, országa akkor növekszik, ha az ő „pénzét” nem akarjuk megtartani magunknak, hanem használjuk, forgatjuk, szaporítjuk.

E példázatban tehát a misszióra, a szeretetszolgálatra szólít fel bennünket drága Megváltónk. Isten országa kegyelmi ajándék, de — mint a girák példázata mutatja — ugyanakkor nekünk mindent úgy kell tennünk, mintha minden mirajtunk fordulna meg!

Balog Miklós

„Áldott, aki jó!”

Mt 21:1—16

Ötszázéves régi prófécia vált valóra (Zak 9:9) az első virágvasárnapi alkalommal. A tanítványok nagy öröme, nem tiltakozik Mesterük az ünneplés ellen. „A tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak...” (Lk 19:37).

Máskor is járt már Jézus Jeruzsálembe, de most utoljára megy oda. Jerikóból indul. Jelképes az, hogy utoljára is azt az utat járja, amelyen az irgalmas samaritánus is járt és segített a rablók által kifosztott szerencsétlenek. Ez az út teszi fel megváltói küldetésére a koronát. Ez az ő nagyheti útja. Ellenségei sokszor próbálták törbe ejteni, de kitért az összecsapás elől. Most önként — az Atya akaratának engedelmeskedve — halad övéi élén mint ünneplő győztes Király itéletre, és mégis megtartatásunkért. Három egymásba kapcsolódó esemény által ma ünnepelni a virágvasárnapi történet.

Most is az alázat útját járja. „Ímé, a te királyod jön hozzád, alázatosan és szamáron ülve.” A szamar a szelíd alázat jelképe volt a harcos hódítást jelképező paripával ellentétben. Nem mentek előtte útkészítők, nem ült diadalszékre, nem kísért csillogó fegyverzetű büszke katonák, nincsenek testőrei és népe mégis megérezte benne a rendkívülit, üdvözlik, köszöntik, ünneplik. Igen, mert mégis király! Parancsol, hogy hozzák ide azt a szamarat, és enged a gazda. Tudja, hova kell érte küldeni, milyen kérdésre kell válaszolni: „Az Úrnak szüksége van rá” — s azok tudják, melyik Úrról van szó.

Elfogadja népe hódolatát. Máskor is szerették volna királlyá koronázni, és eltűnik közülük. És most vállalja a földi királyként való ünneplést, hogy olyanok lássák őt, amilyenek akarták. A farizeusok ugyanakkor felháborodva szemléltek a királyi felvonulást. Nehezen viselték, hogy a tömeg ujjongó öröme Isten dicsőítésében nyilvánul meg a sok csoda és gyógyításért, amit isteni hatalmával végzett szemük láttára. Nem csoda, hogy átszakította ez az öröm a szokványosságot.

A pálmaágakat lengető hozsannázók úgy részesültek Krisztus uraságának örömeiben, mint a győztes imperátor test-

őrsége az ünnepi füstölők illatárjában, s a császári lakoma javaiban. Tőlünk is ezt az ünneplést várja, akik részesülünk kegyelmében. Szegényes lelki életre vall, ha áhítataink elé — mint Dunán olvadásakor a jégtáblák — mindig gátások, akadályok torlódnak. Ne bizonytalanodjunk az éneklésben, s ne motyogjunk a bizonyoságtévesztésben. Engedd át magad néki teljesen, és lesz örömkítőreőd, hozsannád és hálaadásod a sok csodáért, amit éppen benned és veled tett.

Kicsinyeit észreveszi az ünnepi menetből is. Más is lekötötte volna a figyelmét. Voltak olyanok, akiknek az ünnepi alkalom csak afféle csendháborításnak tetszett. Megütözték a hozsannázók rivalgását, s elszigetelték életüket a Messias sugárzó hatása elől. „Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadták be őt...” (Jn 1:11). Derekas tanítás ez arra, számoljunk vele, van még feladat a misszióknak. A farizeusok látszólag jóindulattal közelednek Jézushoz és óvják a tanítványai munkájának esetleges következményeitől (Lk 13:31). Mi lesz, ha a zsinagoga, a főtanács tudomást szerez erről? És Jézus megadja a választ: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Mintha soha nem olvastatok volna, a gyermekek és csecsemők szája által szerzett dicsőséget (Zsolt 8:3). Hogyne fogadná azoktól a köszöntést, akikről előbb már így nyilatkozott: „Ilyeneké a mennyeknek országa.” Polgárai a mennynek, hogyne ismernék királyukat.

Szegény és számárháton ülő királyként áll előttünk virágvasárnap Jézus. De az a király, aki akkor családostól okozott azoknak, akik politikai messiásnak vélték, nem hiúsítja meg azoknak váradalmát, akik az ég — föld Urát tisztelik benne. Alázatosan jön, mert nagyon mélyre kellett hajolnia értünk.

„Hasonlóvá lett hozzánk, kivéve a bűnt...” (Fil 2:7). Eppen ezért tudott emberi arca alól felragyogni a királyi, hogy felismerjék Megváltójukat kicsinyei. Boldog vagyok, hogy én is felismerhettem benne életem Megmentőjét, hálás örömmel kiáltom a pálmát lengetőkkel együtt: „Hozsanna a Dávid Fiának! Áldott, aki jó az Úrnak nevében! Hozsanna a magasságban!” (Mt 21:9)

Mészáros Kálmán

Mindaddig megsegített

(A Békehírnök alapításának 80. évfordulóján)

A hű emlékezet most a múltunk járja: Közel száz év kezdet-napjait, Midőn a „Békehírnök” forró vágya Elsőként szórta az Ige életmagvait...

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy, Kicsiny egyházunkban is te voltál nagy, A szívünk most égőáldozati oltár, Ajkunkon is csak a hálaasztár...

Igéd útjára a te szemed vigyázott, Hogy el ne tűnjön bűnnek tengerén, S ha úttörők könnye itt-ott szívárgott: Vigaszt hoztál Szentilelked hűs szelén...

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy, Tűzszőlőként vezérünk te maradj, Míg csak itt a földön zarándokolunk, Míg csak kísértésséddel találkozunk!

Nyolcvan év sok áldott, szép munkája, Babérja, öröme, égi dicsősége, Igének friss ereje. Igének új munkása: Csak tőled jött, kinek boldogító [a hűsége...]

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy, És tűrő kegyed szinte az egekig oly nagy, Bocsdad meg, mit mi meg nem [bocsátottunk]

Haragvón tán hitégséget is [bántottunk...]

Szent háznak nyitott, ékes kapuját Az Írásoknak élet-, üdv-üzenetét Az újjászült, boldog fehérruhást, A munkás testvérek szívét, dolgos kezét.

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy: Mindezt megköszönni segíts, óh, te nagy, Mert minden jótettnek senki-senki más, Csakis Te vagy Ura: Jézus, a Messiás!

Pásztoraink, mind-mind áldottak [legyetek, Kik jöttetek emlékezve ünnepelni, Kik a hit útjára gondosan elvezettetek, Oly szép veletek lélekben együtt lenni...]

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy, Te tudod, kinek teste a sirban porlad, De győztes lelke a juhok nagy [Pásztoránál — le határnál.

... De a tölgy ismétli új és új levelét... Előtte a jövő, ifjúság: csak lép a dél [felé! És marad végig őbenne, te új és új [nemzedék, Munkátlan ne nézz dicső feladatod elé...]

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy, A múltért hálánk... jövőnkért kérest Segíts, hogy folyton haladjunk feléd, Míg e földön élünk: utunk csak te légy!

Betkó János

Mendelssohn: ÉLIÁS

Mendelssohn Félix (Bartholdy) 1809-ben Hamburgban született, s 1847-ben Lipcsében halt meg egészen fiatalon, 38 évesen. Gondos családi nevelésben részesült, s itt fejlődött ki zenei tehetsége. 15 éves korában már a negyedik operáját írta. Sokoldalú zenei tevékenységet fejtett ki. Neves szerzeményei egyike a „Reformáció szimfóniája”, amely fiatalkori alkotása. A reformáció harcát érzékelteti benne szemléletesen. A műben végigvonul az „Erős várunk az Isten” kezdetű korál. Kultúrtörténeti tényként hajtott végre, amikor 1829-ben a 100 évig ismeretlen — vagy inkább félreismert — Bach Máté-passióját kiemeli a poros könyvtárból. Ővé az érdem, és őt illeti a hála azért, hogy a már eltemetett művet új életre keltette. Kiváló rögtönző volt és fényes emlékezőtehetséggel rendelkezett. Élete utolsó idejében a lipcsei Gewandhaus zenekar vezetője lett. Itt zongorázott és vezényelt is. A lipcsei évek alatt készültek el nagyszabású oratóriumai: a Paulus, majd 10 évvel később Éliás. Ez a mű volt egyik legutolsó alkotása, halála előtt egy évvel, 1846-ban fejezte be. 1847-ben halt meg, agyszélhűdés következtében.

Mendelssohn előtt a Händel oratóriumok példája állt modellként. Kórustételei händeli ihletésűek. Jellegetek recitativói is. A formakeretet kölcsönzi Händeltől és Bachtól. Mendelssohn romantikus muzikussá, jellemzője a dallamosság, a lírikus ellágyulás. Oratóriumának egyik érdekessége, hogy maga állította össze Éliás szövegét az ótestamentumi Szentírásból. Éliás, azaz Illés próféta története a Bibliából mindannyiunk előtt ismert.

Izrael népe vétkezett Isten ellen, ezért büntetésül szárazsággal sújtja a földet. A próféta által hirdeti meg ítéletét. Illés teljesíti hátaltan feladatát, s ezért menekülnie kell. Rejtékhelyén őrzí őt Isten, és angyalok érkeznek vigasztalására. A szárazság hosszú esztendei tartanak, míg bekövetkezik a „karmeli csoda”, amely az alvó Izraelt bűntudatra és bűnbánatra ébreszti, és újból őszinte szívvel imádja az Urat. Az áldott jótékony eső is megered. Akháb és Jezabel azonban a próféta életére tör, de az Úr ismét elrejtí prófétáját, aki már belefáradt a szenvedésekbe és életét feljánylja Istennek. Az Úr Illést — küldetése befejeztével — az égbe ragadja.

A két részből álló zenemű lényegében követi a bibliai eseményeket. Az özvegynek és gyermekének, továbbá a főpapnak és az angyaloknak a recitativói és áriái csodálatos szépségükkel magukkal ragadnak. A zenei súlypont Illés szerepén nyugszik. Ő képviseli Istent a nép

között, s zeneileg annak fontosságát a szerző a műben kellőképp kifejezésre is juttatja. Jelentőségében csak a kórus mérhető hozzá. A kórus fejezi ki a nép fájdalmát, kétségbeesését, könyörgését a rá zúdult papás miatt, de háláimáját is a szabadulás felett.

Néhány szót az előadásról. A művet az Allami Hangversenyzenekar és a Budapesti Kórus adta elő. Szóló énekeltek: Andor Éva, Barlay Zsuzsa, Réthy Csaba, Gregor József. A karmester Forrai Miklós volt. A zenekar mindvégig színesen, lendületesen és stílusosan játszott, és hűségesen követte vezetőjét. A kórus éneklése mindvégig imponálóan határozott és biztosnak hatott. Mindehhez az intonálás tisztasága, világossága és a stílusokban való tájékozottság járult. Érdemes megemlíteni, hogy a Budapesti Kórus több mint 30 éves zenei műltra tekinthet vissza. Nagy alapító mestere, Bárdos Lajos vezényletével állott a nagy nyilvánosság elé, és sikerrel működik egészen a mai napig, amikor immár a magyar előadóművészet nélkülözhetetlen részét alkotja. Speciális feladatok megoldását vállalja és teljesíti, olyan alkotásokat ad elő, amelyekben együttesen szerepel ének- és zenekar. A kórus élén negyedszázada Forrai Miklós áll. Az ő vezetésének köszönhető, hogy az együttes mindmáig megőrizte rugalmasságát, felvevőképességét, tanulékony-ságát. Érezhető volt, hogy lelkesen és szeretettel énekelnek. Ez a szeretet emelte a kórus előadását lelkesítő, ünnepi eseményé. Forrai Miklós élményszerű tolmácsolással ajándékozta meg az áhíthatba merült közönséget. Vezénylése alatt a csodálatos mű élettel, szépséggel, ahol kellett drámaisággal telítődött. Forrainak nyilvánvalóan igazi szívügye Mendelssohn muzikája. Hangulatilag talán még jobban meg lehetett volna különböztetni egy-egy tételt egymástól, de ahogyan megszólalt, az is igen szép volt. A szolisták előadása magas színvonalú volt. Mindnyájan a tőlük megszokott rutinos és jó énekléssel vették ki részüket a nagy sikerből.

Mindig meghatódok, ha a Zeneakadémiában újabb és újabb fiatal arcokat látok, akik az oratórium zenei közegében is eligazodnak, és az egyházi zenének a világítól teljesen elütő más aspektusát is értik és szeretik. Közösségünk szemmel láthatóan fejlődik, tudattartalmai gazdagodnak és mind több és több korszak zenei hangját teszi magáévá és érzi magáénak.

Közösségünk már rég felismerte az oratóriumok s egyáltalában az egyházi muzika szépségét és művelő hatását. Énekeskönyveinkben nem egy — éppen Mendelssohntól eredő — kórusrészlet található. Ez is az oratórium szeretetére, megbecsülésére vall.

Cserhalmi Imre

„Imé áldásul volt nékem...”

Amikor az elmúlt hónapok emlékeit gyűjtöttem és rendeztettem, ez az íge állt előttem Ezékiás jól ismert történetéből (És 38:17). Nem azért, mintha saját történetemet mindenben a bibliai történethez akarnám hasonlítani, mert minden másként történt, és azt sem tudom, mennyi még az Úr kegyelméből fakadó ráadás. De az eddigi összegezést másként nem tudom kifejezni, mint hogy „áldásul volt nékem...”

En nem így gondoltam eltölteni ez esztendő első negyedét. Igaz, hogy újév napján azt is prédikáltam: „nem tudjuk, ki az közülünk, aki ez új esztendőben a betegség, a próbák útját megjárja...” De akkor még nem tudtam, hogy én is közéjük tartozom. Nyolc nap múlva hirtelen érkezett a jelzés, és néhány óra múlva már a klinika betegágyán feküdtem. Aztán több mint két hónap telt el, mire ismét talpra állhattam. Az a munka, amit az időre betervezttem, részben elmaradt, részben munkatársaim vállára nehezedett. Sok mindent nem tudtam megvalósítani, amit szerettem volna, sok kedves és fontos testvérí találkozási lemaradtam, és mégis azt írhatom: imé, áldásul volt nékem...

Tapasztalataimból és élményeimből csak néhányat szeretnék közreadni, amelyekből kiderül, hogyan válhat áldássá a „nagy keserűség” Isten gyermekeinek az életében.

A klinkán az ún. intenzív osztályra kerültem, súlyos betegek közé. Soha életemben, még látogatásban sem jártam ilyen helyen. A betegek egymástól elkülönítve, orvosok és ápolónők állandó sürgő-forgó ápolása és kezelése alatt, a legmodernebb műszerek azonnali beállításával, szinte az emberéletért való megfeszített küzdelem izgalmas színterét láttattak meg velem. Eddig is érzett megbecsülésem csak nőtt a hivatásuk magaslatán álló orvosok és ápolónők iránt. Velem is nagyon sokat törődtek, s a kezeléssel a jó szó is gyógyítóeszköz lett. Amikor kétségeim támadtak betegségem felől, megnyugtattak, hogy én vagyok a legkönnyebb beteg az egész osztályon.

Aztán elgondolkodtam helyzetemen. Korábban többször kifejezésre juttattam azt a meggyőződésemet, hogy a betegség, a próba idején ne azt kérdezzük: mi az oka, hanem azt, hogy mi a célja. Most magam felé is ezt a kérdést vizsgálgtattam. Igaz, hogy nem első esetben kerültem kórházi ápolásra — egy szanatóriumi kezelést is beszámítva ez már a tizedik alkalom —, de soha ilyen közelről nem láthattam az emberért, az életért való küzdelem drámai feszültségeit, mint most, és ez komoly tanulság lett számomra.

Aztán áldásul volt nékem a — máskor is, de most még jobban megtapasztalt — testvéri közösség. Nemcsak családóm és gyülekezetem tagjai sorakoztak fel az érettem való imádságban, hanem sokan mások is a nagy testvéri közösség tagjai közül. Ennek a híre is és a tudata is el-

jutott hozzám. Tudtam és meg vagy győződve arról, hogy az imádság nem valami mágikus erő, nem is valamilyen automata-rendszer a gyógyulás érdekében, de azt is tudom, hogy az imádság és a hit által történő gyógyulás drágáigért az Úrtól az övéi számára. Sok sokféleképpen imádkoztak — és talán még soha ennyien nem imádkoztak — tem — és ez is nagy áldásul volt nékem.

Vigasztaló, bátorító leveleket is kaptam. Ezek közül különösen megragad egy német nyelvű vers, amit de sokszor átolvastam! Magyar nyelven — prófordításban — így hangzik ez a vers:

A legnehezebb kérdés
Legyen meg a Te akaratod! Szívesen
[mondom ezt,
amikor a szükség, a szenvedés, a gon-

átval.
Aztán jönnek a félelmes, nehéz órák,
s akkor nem akar az ajkamra jönni,
[Uram!

Amikor a szív vérzik, a lélek sír,
amikor a világos nappal is éjszakán
[tűnik.

akkor szinte lehetetlen kimondani:
Legyen meg a Te akaratod.

Akkor szeretnék így kiáltani:
Uram, így kell ennek lennie?
Csak ezt ne, csak ezt ne, Atyám!
S a szív nem érti meg a Mindenhatót
s azt kérdezi a fájdalomban és kínban:
Istenem, Istenem — ez is szeretet?

Aztán meg így imádkozom:
Atyám, bocsásd meg a kételyeimet,
hiszen tudom, a Te utad a legjobb
[számomra.

Akaratod úgy is megtörténik, ha én
[nem akarom
de ez a tudat nem csendesíti le a
[szívemet.

Uram, taníts meg, hogy ne csak az
[ajkam,

de a szívem is mondja:
A Te akaratod legyen, nem ahogy
[akarom...

S ha ködös vagy tövisek is az út,
mégis Te vezess engem a jó út!
Vedd hát szívemet és fogd kezemet
és így vezess engem a Te akaratod
[szerint.

S ha nem is látom utad célját,
tudom, Te vezetsz jól, Uram,
legyen meg a Te akaratod!

A sok drága íge mellett, amelyet valalkalmam bőven olvasgatni, ez a vers eligazított. S amikor megértettem Dá bizonyosságát, hogy a „vessző és a bönemcsak szójáték, nem stílári szóhalmzás, hanem egymás után, sorozatban kott próbatételek áldása, azt is megérttem, hogy „azok vigasztalnak” is. Enkaptam a vessző után botot is, és ez második segített hozzá, hogy még világosabban lássam és valljam — és örömmel teszem testvéreim és olvasóim felé —, hogy „imé, áldásul volt nékem a betegség, a próba. Ezért szeretna visszanyert erővel hűséggel és örömmel szolgálni az én Uramnak és azoknak akik között áldásul akar használni.

Nagy József

Kitárt ajtók a bevonuló Király előtt

Zsolt 24:7-8

A Messiásra vonatkozó próféciák az újszövetségi időkben hiánytalanul beteljesedtek, különösen az Údvözítő feladatukra, szenvedéseire, kereszthalálára és feltámadására vonatkozóan. Az údvőtörténet közzétételénél Isten nagyon precízen közölt minden kis részletet.

A Szentírásnak ezen isteni sorrendjébe tartozik a Messiásról mint „Szabadítóról” szóló jóvondulás is, amit Esaiás így fogalmaz meg: „Az úr hirdette a föld határáig: mondjátok meg Sion leányának, imé eljött szabadulása” (62:11). Még pontosabban hozzá felszínre az isteni kijelentést Zakariás próféta: „Örülj nagyon, Sionnak leánya és örvendezz, Jeruzsálem leánya, mert jön hozzád a te királyod. Igaz és szabadító ő, szegény és számárháton ülő” (9:9).

E jóvondulások ismeretében még az ellenség sem foghatja rá a Krisztusban hívőkre, hogy később találták ki a virágvasárnapot. Az lehet, hogy a hívők csak később ébredtek annak tudatára, hogy Isten úgy beleépítette a virágvasárnapot a megváltás eseményeibe, mint egy láncszemet az egész láncba. Ez azonban semmit sem von le a királyi bevonulás értékéből vagy az údvívbe való beleilleszkedéséből. A virágvasárnapot éppen úgy nem lehet kivenni a messiási történet egészéből, mint egy láncszemet az egész láncból.

E királyi menete jellemző az is, hogy sem a tanítványok, sem más követők nem készítették elő a világhoz előforduló szokott módon. Nem is volt rá szükség, mert a mennyben tervezték. Az egész bevonulás motívumán látszik annak spontán volta. Az egyszerű emberek palmaágakkal, virágoszórással, felsőruhák leterítésével, sőt ujjongó üdvívalgással adták tudtára az egész Jeruzsálemnek, hogy királyja érkezik. „Világ

kapui, nyíljatok, király vonul be rajtatok kegy s igazság fényében. Ki a bűntől eltávozott s új életre feltámadott, csak az látja fényében.”

Virágvasárnapunk milyenségét mi döntjük el. Szabad akarattal határozunk felette. Márpedig ha nem kényszerítésre tesszünk valamit, azért mi vállaljuk a felelősséget, ha jó, ha rossz a döntésünk. Magunkra vállaljuk döntésünk ódiumát. Ezzel a felelősséggel hagyta meg Isten minden ember számára a szabad döntés jogát. — Ma nem Jeruzsálembe akar bevonulni Isten Fia, hanem a te szívedbe. Hadd kiáltam tovább a szótíró háromezer éves szavát: Nyissátok meg ma a szívetek ajtaját, hadd menjen be a dicsőség Királya!

Nincs olyan fájdalom az életben, amit e nagy Orvosnak kellene meggyógyítania? Nincs elég sok tisztátalan gondolat az elmédben, amiktől Jézusnak kellene megtisztítania bensődet, mint kalmárok házává tett jeruzsálemi templomot? Lehet, hogy ugyanolyan erőlyes munkát végezne, mint a templomban: „Kötélből ostrom font...” Valaki durva haragját azzal védelmezte, figyelmeztetésemre, hogy: Az Úr Jézus is kötélrostort használt... Azt mondtam neki: Nem mondhatta az ökröknek, hogy tessenek innen kimenni. Nem a pénzváltókat forgatta fel, hanem az asztalaikat, és nem használta az ostrom a galambárusokra sem, hanem azt mondta, hogy: hordjátok el ezeket innen! Ha meg akarsz szabadulni bűneidtől, nyisd meg ma előtte szíved ajtaját, s olyan rendet teremtsz benned, mint a „latrok barlangjává” szüllyesztett templomban.

Jól fejezi ki az éneklő a virágvasárnap evangéliumot: „Ó nézd, ajtódnál állok itt, kérő szavam még egyre int. Lásd meg szíved bűnét, baját. Bocsáss be hát! Bocsáss be hát!”

Vas Ferenc

„Mindent Isten dicsőségére!”

1 Kor 10:31

Szinte minden ember vágyik az elismerésre. Az Úr gyermekeit is kísérti a dicsőségkeresés, csupán a formák kifinomultabbak. Egyesek szeretnek öntetszelegni cselekedeteik fényében. En ezt meg azt nem teszem... azért mégiscsak különb vagyok. Nem dolgozom vasárnap, nem dohányzom, nem iszom részegségig, nem betanult imát mondok... és miközben mindezt megállapítjuk magunkban — nem mondjuk ki, hisz nem akarunk olyanok lenni, mint a „farizeusok” — csak gondoljuk vagy egyszerűen érezzük, magunknak tartjuk meg a „dicsőséget”. Lehet jó, hogy bizonyos dolgokat nem teszünk, de ez a „teljesítményünk” elveszti értékét az öntetszelgés miatt. Könnyen az Úr bal keze felől állók közé kerülhetünk.

Mások azzal dicsekednek, hogy mi mindent tesznek ók az Urért. Különösen idősebb testvérek bűne! Vállaltuk a megálázást, a szenvedést, de megmaradtunk

hűségesen... és nem is veszik észre, hogy „bizonyágtételükben” nagyon eltolódott a hangsúly az „én” felé: mi vállaltuk, mi tettük, mi szenvedtünk. Eszrevétlenül is dicsőségkeresés. Ne magukat prédikáljuk, hanem a megfeszített Krisztust! Ővé a dicsőség.

Sokszor nem látjuk elég nagyra Istent, és elég kicsinek magunkat ahhoz, hogy észrevegyük az óriási különbséget. Egy őrmester — bármilyen jó katona is — csak őrmester és nem tábornok. Felette előtt első dolga a tiszteltetés. Mennyivel nagyobb a különbség Isten és ember között, és mi mégis olykor-olykor a gondoljuk, hogy nekünk is jár valami dicsőség. Nem! Semmi, csak orcánk porulása. Nem tudunk úgy élni, hogy jogosan üdvösséget nyerjünk. Kegyelem szorult bűnösök vagyunk. Nevetség lenne, ha egy halálraítélt bűnöző érdemeiről „dicsőségről” kezdene beszélni. Sokkal értelmesebb dolog, ha azon töpreng, hogy lehetne kegyelmet nyerni „Hit által, kegyelemből, hogy senki ne kérkedjék!”

Ifjú Almási Mihály

Hazahívta az Úr

KISPEST I.: Erdősi Lajos diakónus testvérünket 1974. december 22-én rövid szenvedés után hazahívta az Úr, aki 52 éven át hűségesen követte Megváltóját és szolgálta Urát. Feleségének közel 50 éven át volt mintaszűrő házastársa, gyülekezetünkben pedig több mint 30 éven át csendes, hűséges és tartalmas szolgálatával nagyon sok testvérnek volt áldására. A család és a gyülekezet Isten akaratában megnyugodva vett búcsút elköltözött testvérünkötől. Az 1975. január

3-án történt gyászszertartás igei üzenet Simeon szavai alapján így hangzott: „Mostan bocsátd el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességel.”

Hirdetés

Használt, jó hangú mandolinokat vendék gyűlekezeti használatra. Cím: Súlysáp, Pétőfi u. 9. Kanyó Pál.

Címvaltozás

Kádár András lelképásztor új címe 5534 Okány, Rákóczi u. 49.